

LBRIS

We know
books
Bombshell

Sarah MacLean

Copyright © 2021 by Sarah Trabucchi

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

O lady focoasă

Sarah MacLean

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Nedelcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MACLEAN, SARAH

O lady focoasă / Sarah MacLean

trad. din limba engleză: Simona Săsărman . -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8784-5

I. Săsărman, Simona (trad.)

821.111

SARAH MACLEAN

O lady focoasă

Traducere din limba engleză

Simona Săsărman

LITERA

București

Prolog

SESILY

Grădinile de agrement Vauxhall
Octombrie 1836

Abia după ce a abordat-o acrobata cocoțată pe picioroange, Sesily a înțeles că cineva o tachina.

Ar fi trebuit să-și dea seama de asta imediat după ce coborâse de pe vapor și trecuse de porțile dinspre râu ale Grădinilor de agrement Vauxhall, atunci când dansatorul costumat într-un păun uriaș, cu penele cozii strălucitor colorate, răsfirate ca un șir de case din Marylebone, o surprinsese în drumul ei și o trăsese, în schimb, în afara potecii bătătorite, spre ringul de dans.

Acolo, frumoasa pasăre o învârtise într-o rotire sălbatică. Cum Sesily nu fusese niciodată genul care să refuze un dans, acceptase cu plăcere invitația, până când mișcarea aceea dezordonată o lăsase înfierbântată și fără suflare, în ciuda nopții răcoroase de octombrie. Atunci se îndepărtase de spectacol, căutând un loc mai liniștit, în care ar fi putut să se bucure de singurătate fără să-și dezvăluie secretele.

Sesily nu înaintase mai mult de un minut prin întuneric, când înghițitoarea de flăcări a găsit-o, blocând aleea întortocheată ce avansa pe sub o rețea de funii, atrăgându-i pe vizitatori în profunzimile mai lascive și mai extravagante ale grădinilor.

Felinare purpurii de hârtie radiau o tentație delicioasă în spatele artei care îi bloca drumul lui Sesily. Femeia avea fața vopsită în alb, ca un clown, iar ochii ei albaștri, strălucitori, scânteiau în timp ce-și apropia torța de ei și dădea foc nopții negre precum cerneala.

Sesily își cunoștea rolul și n-a ezitat să scoată exclamații de uimire, lăsând-o pe artistă să-i facă o reverență adâncă, s-o ia de mână și

să-i spună un fermecător „Nu pe poteca asta, doamnă!”, iar apoi s-o conducă înapoi spre lumină, departe de traseul pe care ea îl căutase.

Sesily ar fi trebuit să observe atunci că era un pion.

Nu un pion, o regină. Dar intrase, oricum, în joc.

N-a observat, iar mai târziu avea să se mire de ignoranța ei de moment, neobișnuită pentru cei douăzeci și opt de ani pe care îi avea. Neobișnuită pentru cineva care se bucura de o bună înțelegere a situațiilor și care o viață întregă îi dominase și-i manipulasă pe ceilalți.

În schimb, Sesily Talbot și-a petrecut următoarea oră fiind ea însăși manipulată.

Ademenită de o ghicitoare.

Distrată de o pereche de mimi.

Amuzată de un spectacol trivial de păpuși.

Și de fiecare dată când a încercat să găsească o potecă nouă, care s-o ducă mai adânc în grădini, departe de spectacolul oficial, spre genul de distracție ce dădea naștere la bârfe și scandaluri și care abunda în împrejurări care să-i țină mintea departe de golul din piept, a fost interceptată și deturnată de la aventuri mai nechibzuite.

Aventuri mai potrivite cu reputația ei: Sesily Talbot, scandalul ambulant, frumusețea plină de viață, moștenitoarea independentă și regina aventurilor nesăbuite, pe care cei mai mulți londonezi o numeau „Sexily” ori de câte ori credeau că ea nu-i auzea (de parcă asta ar fi fost ceva rău).

La douăzeci și opt de ani, Sesily era a doua născută și singura fiică necăsătorită a extrem de bogatului Jack Talbot, un fost miner născut în sărăcie, care se ridicase din praful de cărbune și-și croise drum în viață până la treapta de pe care își câștigase titlul de noblețe la un joc de cărți cu Prințul Regent. Ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, proaspătul conte de Wight se apucase să facă ravagii prin aristocrație, împreună cu flamboaianta lui soție și cu cele cinci fiice periculoase ale lor. Fiice care scandalizaseră înalta societate până în momentul în care ajunseseră să facă partide de invidiat: „Întinatele S-uri”, după cum li se spunea, Seraphina, Sesily, Seleste, Seline și Sophie. Ele își luaseră numele de la praful de cărbune în care se născuseră, iar acum domneau peste Londra în calitate de

ducesă, marchiză, contesă și soție a celui mai bogat crescător de cai din Marea Britanie.

Și mai era Sesily, care își petrecuse un deceniu ignorând tradiția, titlurile de noblețe, normele și reglementările. Desigur, acesta fiind motivul pentru care ea era cea mai periculoasă dintre surori. N-o interesau deloc jocurile pe care le juca aristocrația. Nu se preocupă de adversarii pe care și-i câștigase și care o priveau din celălalt capăt al sălilor de bal. N-avea aceleași obiective ca restul societății.

Nesăbuita Sesily.

Nu se consolase cu statutul de fată bătrână și nici petrecându-și timpul dincolo de cartierul Mayfair, acolo unde își duceau zilele fetele cu reputația compromisă.

Neîmblânzita Sesily.

În schimb, rămăsese bogată, înnobilită și veselă, aparent complet neinteresată de opiniile celor din jur. Nu voise (sau nu putuse) să fie îmblânzită de mamă, soră, prieteni sau comunitate.

Scandaloasa Sesily.

Cenzura nu avusese nici un efect asupra ei. Nici disprețul sau dezaprobarea. Ceea ce nu-i dăduse aristocrației de ales, așa că trebuise s-o accepte.

Plictisita Sesily.

Nu era plictisită. Nu în acea noapte. Ar fi putut veni la Vauxhall din plictiseală, dar nu de una singură. Ar fi venit împreună cu un prieten, cu o duzină de prieteni. Ar fi venit pentru distracția zgomotoasă de acolo și pentru un pic de încurcături, nimic din ceea ce-și dorea în seara aceea. Nimic din ceea ce se agăța de ea, făcând-o să caute necazurile cele mai mari aprige. Să le ispitească, să le cheme.

Frustrata Sesily. Sesily cea furioasă.

Umilita Sesily.

În cel mai nefericit mod cu putință. De către un bărbat. Un bărbat înalt, cu umeri lați și cu ochi verzi, un bărbat enervant, îmbrăcat cu vestă, cămașă și poate având capul acoperit de o pălărie stupidă în stil american, care nu se potrivea deloc în Mayfair, dar care reușea foarte bine să atragă atenția, punând în evidență conturul unui maxilar prea pătrat. Mult prea pătrat. Extrem de nerafinat.

Singurul bărbat pe care-l dorise și pe care nu-l putuse avea.

Cam atât despre Sexily.

Dar ea refuza cu desăvârșire să-și arate dezamăgirile în public. Acela era genul de lucru pe care-l făceau alți oameni, nu Sesily.

Sesily Talbot se adunase, se fardase și se duse la Vauxhall.

Desigur că, dacă n-ar fi fost atât de preocupată să sufere lăuntric din pricina dezamăgirii pe care i-o adusese acea anume după-amiază, ar fi observat că era urmărită, manevrată și ghidată. Și ar fi făcut-o cu mult timp înainte ca acrobata pe picioaroange să iasă din umbra copacilor înalți care mărgineau cărarea ce ducea spre partea din spate a grădinilor. Aleea Întunecoasă.

În deceniul în care Sesily frecventase Vauxhall, majoritatea vizitelor presupuseseră să scape de atenția părinților, a însoțitorului, a surorii sau a prietenilor și să se strecoare pe poteca tot mai întunecată, spre locul în care evenimentele deveneau din publice, private. Departe de focurile de artificii, de numerele de circ și de baloanele cu aer cald, către ceva mai senzual, către ceva care ar fi putut să fie considerat sordid.

În toți acei ani ea nu văzuse niciodată un artist de circ avansând atât de mult pe potecă, atât de adânc în întuneric.

Și, fără îndoială, nu aproape de miezul nopții, în ultima săptămână a stagiunii Vauxhall, când ora târzie nu reușea deloc să reducă numărul de oameni din grădini, iar artiștii ar fi trebuit să amuze mulțimile de petrecăreți care se minunau de tentația cu adevărat exotică a locului.

Și totuși, Sesily se întâlnise pe acea alee cu o dansatoare și cu o înghițitoare de flăcări, iar acum cu o acrobată pe picioaroange, având o perucă enormă, machiajul exagerat și un zâmbet fascinant. Acrobata a rostit de acum cunoscutele cuvinte:

– Nu pe poteca asta, doamnă!

Acela a fost momentul în care Sesily și-a dat seama.

S-a oprit brusc, ridicându-și capul ca s-o privească pe artista de deasupra ei, îmbrăcată în fuste masive, magnifice, care păreau să sfideze legile fizicii și care ar fi amenințat să dărâme o femeie absolut obișnuită, aflată pe propriile picioare.

– Pe nici o potecă în seara asta, nu-i așa?

Lui Sesily i-a răspuns un hohot de râs puternic, cu atât mai puternic cu cât se revărsa peste ea în beznă, purtat de briza răcoroasă de toamnă și punctat de strălucitoarele focuri de artificii

ce începuseră în altă parte a grădinilor, chemând publicul să se minuneze privind-le.

Dar pe Sesily n-o interesau desenele care dansau pe cer.

– Sau poate că există o altă potecă pe care să merg în seara asta?

Râsul s-a transformat într-un zâmbet complice, iar acrobata pe picioaroange s-a întors cu spatele. Nu era nici o îndoială că Sesily avea s-o urmeze, imaginându-și dintr-odată că era o săgeată eliberată din arc și îndreptându-se într-o direcție aflată la depărtare de ținta pe care și-o alesese. Îndreptându-se spre altceva.

Și, deși în pieptul ei încă ardeau furia, frustrarea și acel lucru pe care n-ar fi recunoscut niciodată că-l simțea, Sesily nu s-a putut abține și a zâmbit.

Nu mai era plictisită.

Nu mai simțea dram de plictiseală în timp ce o urma pe uriașă printre copaci, spre o lumină care pălpâia și strălucea din ce în ce mai tare în depărtare. Peste puțin timp, au ajuns într-un luminiș în care Sesily nu mai fusese niciodată. Acolo, pe o platformă înaltă, se afla o iluzionistă, una foarte îndemânică având în vedere felul în care sfida artificiile ce explodau pe cer și în care monopoliza atenția extaziată a spectatorilor pe când făcea să leviteze un câine de vânătoare.

Privirea iluzionistei s-a îndreptat spre acrobata pe picioaroange, după care s-a pironit de îndată asupra lui Sesily. Ochii femeii n-au vădit nici urmă de surpriză în clipa în care ea a finalizat trucul, eliberând câinele de vânătoare cu un gest al mâinii, după care i-a aruncat animalului o bucată de carne uscată.

În luminiș au explodat aplauze frenetice, iar ea a făcut o plecăciune adâncă și plină de recunoștință, onorând adevărul știut de toți artiștii, adică pe acela care proclamă că ei nu sunt nimic fără publicul lor.

Publicul în cauză a fost eliberat pentru restul serii, graba oamenilor de a găsi un alt spectacol fiind mai mare decât de obicei, determinată de faptul că mai aveau doar câteva ore până la închiderea grădinilor pentru acea stagiune.

Peste câteva clipe, Sesily a rămas singură în luminiș, alături de iluzionistă și de câinele ei, în timp ce acrobata pe picioaroange dispăruse pe nesimțite în noapte.

– Milady, a spus iluzionista, iar accentul ușor italian a umplut spațiul dintre ele.

Apelativul care indica titlul de noblețe arăta limpede ca lumina zilei că ea știa cine era Sesily. O așteptase, așa cum o așteptaseră toți ceilalți în acea seară.

Sesily s-a apropiat, roasă de curiozitate.

– Îmi dau seama acum că nu eu am fost sursa piedicilor pe care le-am întâmpinat încă de când am ajuns la Vauxhall; tu m-ai ținut la distanță. Până când ai avut timp pentru mine.

– Până când am putut să vă acordăm timpul pe care-l meritați, milady.

Iluzionista a făcut o plecăciune elaborată și adâncă, luând de pe jos o cutiuță aurită pe care a așezat-o în mijlocul mesei dintre ele.

Sesily a zâmbit, uitându-se la câinele de la picioarele iluzionistei.

– Am fost foarte impresionată de prestația ta. Presupun că nu vrei să-mi dezvălui cum funcționează numărul tău de iluzionism.

Ochii verzi-aurii ai femeii străluceau în lumina felinarului.

– Magie.

Era mai tânără decât crezuse Sesily la început, o glugă întunecată ascunzând până atunci ceea ce Sesily recunoștea acum ca fiind o față drăguță și proaspătă, genul de chip care cu siguranță că întorcea capete.

Ca o persoană care se mândrea cu propria capacitate de a atrage atenția, Sesily a admirat frumusețea aparte a femeii.

Desigur, moștenitoarea cea bogată nu reușise să atragă atenția singurei persoane care o interesa.

Nu reușise să-i atragă atenția într-o asemenea măsură încât persoana cu pricina se afla chiar în acea clipă la bordul unui vapor ce naviga spre Boston.

Sesily și-a alungat din minte acel gând.

– I-ai fascinat pe toți.

– Lumea se bucură de un spectacol bun, a răspuns iluzionista.

– Și, captivați de spectacol, oamenii nu reușesc să vadă adevărul.

Sesily o știa mai bine decât majoritatea oamenilor.

– În asta constă întreaga artă, a spus femeia deschizând cutia pe care o ridicase de jos și făcând să scapere inelele de argint pe care le purta pe degete. Să vă arăt un alt truc?

– Bineînțeles, a răspuns Sesily.

Ca să-și ascundă bătăile inimii, ea a afișat un zâmbet strălucitor. Mai devreme în acea zi, se simțise pe marginea prăpastiei, trăind unul dintre rarele momente în care un om intuiește că îl așteaptă un punct de cotitură în viață.

Dar acela fusese un sentiment, o trăire născută în suflet, care avea să dispară încetul cu încetul odată ce momentul i se estompa în memorie, iar ea avea să se chinuie mai târziu să-și amintească detaliile.

Aceea fusese o emoție.

Asta de acum... asta era în mintea ei.

Asta era ceva adevărat.

N-a ezitat și a băgat mâna în cutia goală, pipăind cu degetele lemnul de stejar tare și neted dinăuntru. Scoțând mâna, a spus:

– E goală.

Femeia a ridicat din sprâncene cu o mișcare iute, fermecătoare, a închis cutia de lemn cu o pocnitură fermă, apoi și-a trecut o mână peste capac înainte de a-l deschide din nou.

– Sunteți sigură?

Încântată și curioasă, cu respirația întretăiată, Sesily a băgat mâna înăuntru și a scos de acolo un obiect mic, oval, de argint. Întorcând portretul în palmă, l-a înclinat spre lumină.

A fost surprinsă.

– Sunt eu.

Iluzionista și-a înclinat capul.

– Deci știți că vă era destinat.

Felul în care fusese interceptată. Manipulată. Manevrată. Felul în care calea îi fusese trasată în acea seară. Degetele i s-au încleștat peste micul portret, rama argintie înțepându-i pielea.

„Dar de ce?”

Ca și cum ar fi auzit întrebarea, iluzionista a mai făcut o pasă peste borul pălăriei. Apoi a înclinat-o spre Sesily, care a băgat mâna înăuntru, cu sufletul la gură, cu respirația accelerată.

Acolo, atunci, totul urma să se schimbe.

La început a crezut că pălăria era goală, iar vârfulurile degetelor ei au mângâiat stofa moale, căutând. Găsind.

A extras o carte de vizită de culoare ecru.

Ținând-o în lumină, a observat într-o parte un clopot ornat, desenat cu cerneală, și o adresă din Mayfair în colțul din stânga jos.

Nu pe poteca asta, Sesily.

Avem una mai bună.

Vino la mine.

Ducesa

Capitolul 1

South Audley Street, Mayfair

Reședința londoneză a ducesei de Trevescan

Doi ani mai târziu

– E ca și cum ai privi un accident de trăsură.

Lady Sesily Talbot stătea în spatele mesei cu răcoritoare de la balul de toamnă al ducesei de Trevescan, contemplând mulțimea de aristocrați și comentând, veselă, alături de prietena și gazda ei. Într-adevăr, lui Sesily îi era greu să-și întoarcă privirea de la mulțimea de rochii, fiecare unică și îngrozitoare în felul ei.

Era anul 1838 și, în timp ce doamnele din aristocrație fuseseră în sfârșit binecuvântate cu decolteuri adânci, nerușinate, și cu corsete strâmte, din os de balenă (unul dintre lucrurile preferate ale lui Sesily), cei care decideau moda avuseseră grijă să le blesteme pe purtătoarele de rochii împopoțonându-le cu dantele, zorzoane și farafastâcuri, panglici viu colorate și flori îngrămădite în vârful capului, ca și cum ar fi fost prăjiturile etajate de la Curte.

Sesily a dat din cap spre o debutantă nefericită, pierdută într-o mare de grenadină diafană, cu imprimeuri.

– Se pare că una dintre ele a fost tapițată cu perdelele din dormitorul mamei mele, a pufnit ea dezaprobarea. Îmi retrag cuvintele. Nu e un accident de trăsură, ci o sală de bal plină de caramboluri. Cu siguranță că istoria o să ne judece aspru pentru moda asta.

– Am putea s-o numim modă?

Lângă cotul ei drept, ducesa de Trevescan, cea mai iubită gazdă din Mayfair, chiar dacă nici un membru al aristocrației n-ar fi recunoscut asta vreodată, și-a îndepărtat o scamă invizibilă de pe superbul corsaj brodat cu safire, a strâmbat din buzele fardate cu îndrăzneală și a privit cu un ochi avizat mulțimea de oameni.

– Singura explicație e faptul că noua regină își detestă sexul, a spus Sesily. Altfel, de ce ar fi ales să facă din toaletele astea moda